

[Margrete Auken]

23 pct. stammer fra andre landes landbrug. Disse sidste oplysninger har jeg fra et svar til miljø- og planlægningsudvalget fra Miljøstyrelsen. Det er bilag 374, hvis nogle har lyst til at kigge nøjere efter. Heraf kan vi så også se, at 49 pct. af kvælstofforureningen fra luften stammer fra andre kilder. Vi kan altså ikke sige præcis, hvordan disse tal ser ud, vi mangler de præcise tal, men skønmæssigt og bistået af den blå bog kan vi se, at vi eksporterer mere end 3 gange så meget kvælstof, som vi modtager fra vore naboer i øst, vest, nord og syd.

En truende katastrofe bør i øvrigt nævnes, og det er bilernes udslip, som er hastigt voksende. Ifølge danske oplysninger til Genèvekonventionen osede de i 1980 85.000 t kvælstofilter ud; i 1995 bliver tallet til 113.000 t, hvis ikke der sker alvorlige ting, og dermed menes ikke blot, at vi går over til en eller anden vag plan om katalytisk efterbrænding. Der skal gøres noget alvorligt ved hastighederne. Tager man det ikke alvorligt med de små børn, der bliver kørt over, kan man altså gøre det med luftforureningen. Der er meget at opnå, hvis vi får lavere hastigheder, og man kan tage det alvorligt med at kigge på hele trafikstrukturen. Det er i øvrigt anbefalinger, der er med i slutkommunikatet fra luftforureningskonferencen, som blev holdt i Stockholm af Nordisk Råd i september 1986.

Og så nogle forslag til ministeren, som han bedes reflektere på. Forureningen af Nordsøen med næringssalte er taget op af Danmark i Pariskommissionen efter NPO-handlingsplanens vedtagelse. Her er det pompøse resultat blevet, at næringssaltene muligvis kan komme på den grå liste i 1989. Det vil selvfølgelig betyde, at man så skal til at lave programmer for, hvordan man kan nedbringe udledningerne, men det er en meget langsom proces. Derfor bør ministeren allerede nu planlægge at bruge Nordsøkonferencen i november til at få vedtaget nogle bindende protokoller for procentvise nedbringelser af næringssaltudledningen svarende til de danske vedtagelser, vi får nu. Ministeren vil utvivlsomt være enig med mig i det fortræffelige i ideen. Lad mig straks føje til, at den naturligvis kræver grundig forberedelse både fagligt og politisk. Det snakker vi om, hver gang vi taler om disse ting, og nu tror jeg, at ministeren er klar over, hvad vi me-

ner, og i hvert fald, at det ikke bliver til noget, hvis ikke arbejdet er godt forberedt.

Herved vil vi få processen med at få stofferne på den grå liste i Pariskommissionen i gang, den vil få et skub fremad, ligesom også reduktionsplanerne vil blive mere seriøse. Det er derudover en meget oplagt måde at bruge den klubstrategi på, som vi vedtog at fremme med vores dagsorden i sidste uge. Vi skal hverken det ene eller det andet sted lade os stoppe af, at f.eks. England, eller hvad nu skurkene hedder, ikke vil være med.

Hele processen kan i øvrigt udmærket sættes i gang allerede i næste uge, hvor der er møde i Helsingforskommissionen. Det skal oven i købet foregå i Helsingfors samtidig med, at Nordisk Råd holder session, så lejligheden er mageløs. Her bør Danmark fremlægge forslag om, at der afholdes et møde i Helsingforskommissionens regi, men på ministerplan, som så skal få vedtaget disse bindende protokoller om den procentvise nedbringelse af næringssaltene. På den måde får vi sat processen i gang på alle leder og kanter, og således skulle vi have en chance for at lykkes, så det virkelig kommer til at give fuld mening, hvad vi måtte foretage i Danmark. For resten bør ministeren sørge for, at Tjekkoslovakiet og Norge indbydes til dette Helsingforskommissionsmøde på ministerplan, og at både DDR og Tjekkoslovakiet kommer med til ministrenes Nordsøkonference i London i november.

Hvor bliver det dejligt at få Danmark i spidsen blandt forureningsfjenderne i stedet for blandt forurenerne. Den danske selvros i det internationale arbejde har aldrig været særlig klædelig, virkeligheden taget i betragtning.

(Kort bemærkning).

Niels Anker Koføed (V):

Det var et spørgsmål til fru Margrete Auken, hvis indlæg i og for sig var interessant, for det beskæftigede sig med noget relevant om de andre landes udsivning til Østersøen. Jeg kan ikke forstå disse tal. Så vidt jeg ved, er der ca. 1.460.000 km² areal, hvorfra afstrømningen til Østersøen finder sted, og Danmarks areal, som afstrømmer til Kattegat og Østersøen, er på ca. 38.000 km², og det er ca. 3 pct. Hvordan kan de tal, som fru Margrete Auken kommer med, stemme? Det